

Cesta

(Text v pôvodnej verzii bez redakčných úprav)

Anna kráčala rýchlym a rýznym krokom. Bola rozhodnutá.

Vedela, že koná správne. Nikdy predtým si nebola taká istá.

Šla si pre to najcennejšie čo mala. Pre svoje deti.

Dnes ich varovali jej rodičia. Vyzdvihla ich a odišli.

„Kam ideme?“ Pýtal sa jej štvorročný Miško a o dva roky staršia Emka.

„Vravela som vám, keď sme boli u babky, že k tete Janke.

Na návštevu..“

„Jéj, k tete Janke.“ Tešil sa Miško.

„A kde býva Janka?“

Anna mu neodpovedala. Myslela na to, ako zavčas rána vyšla

zo svojho domu a cez terasu vybehla na trávnu. Len tak naboso, aby pocítila na nohách rannú rosu. Vždy sa pri tom pozrela do neba. Nadýchla sa a vtedy ju naplnil pocit istoty.

Cestou na koniec záhrady, kde bola posadená zelenina zastala pri jahodách. Ich listy sa ťahali vokol pivnice. Mali tam viac slnka. Keď sa oprelo do kopca, jahody dozrievajú skôr.

Letmo sa na ne pozrela. Boli zelené. Medzi nimi na vrchu sedela veľká, vlhká žaba. Sedela tam a pozerala na ňu. Annu zamrazilo. Otočila sa k hriadkam a vybrala zo zeme mrkvu i petržlen do nedeľnej polievky.

Keď vošla do domu, ležal. Vypýtal si raňajky a zasa si ľahol.

„Môžeš ich nachystať do kostola?“ Opýtala sa Anna svojho muža.

„Ja varím.“ Dodala.

„To určite.“ Odvrkol.

Zvrtla sa a nervózne odišla z kuchyne do izby vybrať deťom vhodné oblečenie. Postavila žehliacu dosku, zapla žehličku a narýchlo prežehľovala košeľu.

„Mohol by si aspoň raz nachystať deti do kostola ty. Ja robím všetko a už nevládzem!“ Kričala z vedľajšej izby.

„Len sa neposer. Na čo ťa mám?“

„Už nie dlho, ja ti kašlem na taký život!“ Hysterčila.

Odrazu vbehol do izby a vytrhol jej z ruky žehličku. Videla, ako mu naviera na krku žila, v očiach mal šialenstvo.

„Mám? Ja to urobím! Priložím tú žehličku!“ Vrieskal, ako zmyslov zbavený, držiac pri tom žehličku nad Anniným vytrčajúcim stehnom spod sukne. Deti sa rýchlo, v tichosti a strachu vytratili na chodbu.

„Ja to urobím! Mám?“ Opakoval. Bol odhodlaný a chcel si uľaviť. Tentokrát vedela, že by to urobil. Dostala životne dôležitú poslednú kvapku na ktorú čakala a vtedy začala plánovať odchod.

„Mami, kde býva Janka?“ Dobiedzal Miško.

„O chvíľu uvidíš, už to nie je ďaleko, prejdeme cez tento most, potom doľava a už tam budeme.“

„Hurá.“ Tešil sa a poskakoval si pri tom.

„Kedy sa to celé začalo?“ Kládla si otázku, na ktorú nevedela nájsť odpoveď.

„Keď nebudeš chcieť so mnou spať, budeme sa rozprávať inak. Ako chceš.“ Dôležito sa nechal počuť a tak chcel urobiť poriadok so svojou ženou. „Otrieskam ti hlavu o túto stenu tak, že ti z nej bude tiecť krv! Chceš to? Povedz, chceš to? Tak?“

„Nie nechcem.“ Odpovedala pokojne.

„No vidíš. Tak čo, bude sex?“

„Možno.“

„Jaké možno? Čo za možno? Sa ťa pýtam či bude sex!“

„Áno.“ Privolila.

„No vidíš. Tak čo tu ležíš v pižame, ako storočná baba?

Vyzleč sa! Počuješ? Vyzleč sa!“

V duchu myslela na deti, ktoré sa vo vedľajšej izbe

chystali uložiť do postele. Vyzliekla si pižamo, ale nemyslela na to, čo bude nasledovať. Verila, že raz to skončí. Nahá, s prekríženými rukami na hrudi si ľahla na manželskú posteľ. „Je to len telo. Moje telo.“ Pomyslela si. To vydrží, ako mnoho iných vecí.

Odovzdane tam ležala a snažila sa predbehnúť jeho myšlienkové pochody, ako to robila už roky. Jej holé a nemé telo ho rozčúlilo ešte viac. Cítil bezmocnosť.

„Čo to robíš?“ Kričal a rohadzoval rukami. „Čo to má znamenať, že si tu len tak ľahneš? Si moja žena? Nie, ty si fľandra!“ Napokon odišiel z izby. Anna sa rozplakala. Obliekla sa, utrela slzy a šla k deťom.

Keď to bolo už na nevydržanie, chodila po dome a pohľadom kontrolovala pripravené kôpky s vecami. Vedela, že raz odíde, no nevedela kedy.

Teraz kráčala s deťmi po moste, pozerala do rozbúrenej rieky a ešte pevnejšie zovrela detské dlane.

Len urobila, čo musela. Kvôli deťom, kvôli sebe, kvôli nemu. Rozmýšľala a zároveň sledovala cestu, popri ktorej kráčali, či nezazrie jeho auto. Mali to už len kúsok k novému domovu. Čo keby vyskočil z auta a Siahla do kabelky, rýchlo v nej

našla mobil a v adresári jeho meno.

Keď mu telefón zazvonil, bol ešte v práci.

„Ahoj, len som ti chcela povedať, aby si z môjho účtu nevyberal peniaze. Zablokovala som ho.“

„Nerozumiem.“ Nechápal.

„Lebo ... už sa nevrátim. Mám pri sebe deti, ale už sa nevrátim. Čoskoro ich uvidíš, ahoj.“

Anna ukončila hovor. Srdce jej búšilo. Letmo pozorovala autá a počítala minúty, ktoré ju delili od nového bytu, kde nenájde ju, ani deti. O chvíľu jej na mobile blikali tri neprijaté hovory a neustále prichádzali nové správy, od jej budúceho exmanžela. Hodila ho naspäť do kabelky a myslela pri tom na to, že ešte pred dvoma hodinami, behala po dome s vrecami a hádzala do nich, čo jej zišlo na um. Hneď potom neúnavne nakladala najpotrebnejšie veci do objednanej dodávky. Šofér jej pomohol aj s vyložením ťažkých vriec do bytu na druhé poschodie. Teraz ich delilo od bezpečia len pár krokov, ktoré si Anna v kútiku duše želala celé mesiace.

„Tak už sme tu.“ Poznamenala a pocítila miernu úľavu.

„Na ktorom poschodí býva Janka?“ Neprestajne vyzvedal synček.

„Vyjdeme na druhé poschodie a sme tam.“

Anna odomkla dvere a všetci traja vošli do bytu. Bol prázdny.

Naplnené čierne igelitové mechy sa opierali o veľké biele steny.

„Kde je Janka?“ Opýtala sa Emka.

„Vieš Emka, sadnime si tu na zem, takto do kruhu, spolu.“

Anna si sadla na svetlohnedú plávajúcu podlahu. Rukou im naznačila, aby sa usadili tiež.

„Niečo vám poviem.“ Sedeli na zemi a detské oči ju zvedavo pozorovali.

„Prečo sme tu?“ Vnímala Emka situáciu primerane veku.

„Viete, že ja a ocko sa stále hádame. A nechcem, aby ste to neustále počúvali. Veľmi vás ľúbim a chcem vám len to najlepšie. Odteraz budeme bývať tu v tomto byte, spolu.“

„Jéééj.“ Zvolal Miško, zodvihol ruky nad hlavu a usmial sa tak, že mu bolo vidieť skoro všetky zúbky.

„Nie.“ Rozhorčene poznamenala Emka.

„Ver mi, že takto to bude lepšie a ocka čoskoro uvidíte.

Budete mať odtiaľ blízko do škôlky a budeme chodiť na prechádzky do mesta a aj na zmrzlinu.“ Snažila sa Anna zľahčiť atmosféru. Deti sa pýtali a Anna im odpovedala na všetko, ako len vedela. Spoločne vybalili všetky veci a neskôr, keď sa deti hrali so svojimi hračkami, vnímala len ticho a pokoj, ktoré tak veľmi potrebovala. Vtedy sa snažila spomenúť si aj na tie krajšie chvíle v manželstve.

„Poškrabkaj ma trocha na chrbáte, tu aj tu.“ Dobiedzala občas. Nechcel, nevedel to. Ona bola opak. Aj preto si ju vybral. Nahradzovala mu v prejavoch všetky emócie, ktoré si on odopieral. Tešil sa z nej. Večer, keď sa im zachcelo, pustili si hudbu a tancovali. Mal ju rád.

Si mu navlas podobný
ani sám to netušíš
jak si nesieš svoj kríž
kým ťa celkom nezmorí
i myšlienka o znovunarodení
aby si mohol zas raz žiť
nie len v mojom srdci

Milujem ľudí
neodradia ma
ani zištné rady
múdre príklady
či zahmlené klady
máme sa naoko rady?
tak nech
ak to tak chceš
nech do cieľa dobehneš

Zodvihla som šťastie
povzniesla ho nad seba
prосто ono rastie
ako to už býva v osade

V bezprostrednom bezpečí
na čistom konci smetiska
si dušu láskou liečim
a viac mi netreba

Unikám z reality teraz práve
podopierajúc zúžity v hlave
nedbám na slová, čo prenasledujú ma
som v myšlienke ukrytá
tak sám seba sa opýtaj
po čom tvoja duša prahne
čo ju gniavi a zožiera?
čo ti nocou spánok kradne?
tak vypusti to zo seba
veď vieš že som tu
len pre teba

Si mocný a dobrotivý
a odkazuješ sa na Boha
krížiš slová v pravej chvíli
tvoj kôň nikdy nekríva

nemení farbu iba žiari
keď zasa raz zomieraš
tak silno a oddane v mieri
dýchaš a preklínaš

si mocný a dobrotivý
a odkazuješ sa na svätcov
čo vládnu ľuďom bez emócií
tak ostaň radšej nad vecou
zlo dávno vyhubili.